



Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)



Núm. 258
Maig
juny
2005

*Presentació del nou llibre «La masia» durant la Festa del
Llibre a can Ginestar. Fotografia de Lluís Ramban.*

HISTÒRIA DE L'EXCURSIONISME

6 maig – Conferència «L'escoltisme i l'excursionisme», per Josep Sicart, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

8 maig – Excursió als Rasos de Peguera (Berguedà), amb sortida del Parador a les 7 h.

5 juny – Excursió al Roc de Madres (Capcir), amb sortida del Parador a les 6 h.

19 juny – Excursió de cloenda al refugi del Rebost i santuari del Paller (Berguedà), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

22 maig – Excursió de dia sencer sobre «La ruta de l'exili» a l'Alt Empordà. Sortida a les 7 h. del Parador amb autocar. Inscripcions fins al 19 de maig al tel 93 371 51 98.

11 juny – Excursió de dia sencer a la Noguera. Sortida a les 7 h. de la Pl. Verdager. Informació al tel 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

14 al 16 maig – Excursió a la Collarada (Pirineu aragonès).

3 al 5 juny – Excursió a la Forcanada (Val d'Aran).

16 al 19 juny – Excursió als Alps francesos.

15 al 17 juliol – Excursió al Corones (Val de Benasc).

29 al 31 juliol – Excursió als Besiberris (Alta Ribagorça).

XXXI MARXA DE REGULARITAT

1 maig – Celebració de la XXXI Marxa de Regularitat de la SEAS, als cingles de Vilanova de Sau i Sant Pere de Casserres (Osona).

LLIBRE «EN EL NOM DEL PARE»

20 maig – Presentació a càrrec de Joan Margarit del llibre d'Isidor Cònsul «En el nom del pare», a les 8 del vespre al local de la SEAS.

EXCURSIÓ DE VETERANS

2 i 3 juliol – Excursió de veterans a Viadós (Pirineu aragonès).

SOPAR DE LLUNA PLENA

23 juliol – Celebració del nou Sopar de Lluna Plena. El lloc encara estava per confirmar al tancament de l'edició.

LES PUBLICACIONS DE LA SEAS

A la darrera Festa de Sant Jordi, la SEAS presentava el llibre «*La masia*», la seva dotzena publicació. Han passat 34 anys des d'aquell primer treball, publicat en ciclostil, sobre «*El despoblament a l'Alta Garrotxa*» per al qual férem un seguit d'entrevistes a la gent de Beget, Rocabruna, Talaixà ... mitjançant una gravadora Phillips que déu n'hi do quant pesava! Aquest excursionisme «autèntic», adreçat a conèixer el país, el vam continuar, un any després, estudiant la serra de Boumort per tal de comprovar si un massís que separa dues valls (la del Segre i la de la Noguera Pallaresa) arriba a influir amb la manera de pensar i en el caràcter de la gent d'una i altra banda.

L'any 1971, Fulgenci Baños ens feia descobrir en un petit treball ciclostilat el món subterrani de les mines santjustenques, i és que en Fulgenci va encetar en tots nosaltres l'afany de fer conèixer el nostre entorn. Així fou com el 1977 inauguràvem i publicàvem «*L'itinerari de la natura de la font del Rector-Les Fatjones*», el qual era aleshores el segon que funcionava a Catalunya. Aquest ja fou publicat a través d'impremta i amb una quantitat de gairebé 3.000 exemplars! L'èxit ens animà i l'any 1981 vam publicar l'itinerari

geogràfic entre dues parròquies, sempre avingudes, com han estat la de Sant Just i la de Santa Creu d'Olorda.

El 1975 s'inicien a la SEAS les populars «excursions d'autocar», les quals ens permeten realitzar itineraris a manera de travessa i, lligats amb elles, s'inicien també les xerrades sobre diverses temàtiques. Els primers cicles foren de caràcter general, tocant en un mateix curs geografia, botànica, història ..., però amb el temps han anat especialitzant-se en temes monogràfics. El primer d'aquests tipus fou el d'«*Història de Catalunya en excursions*», el qual ens motivà a fer la nostra setena publicació, i amb aquest mateix ideari ho repetiríem amb els nous llibres «*Geologia de Catalunya*», «*Història de l'agricultura*», i «*Climatologia*», veritables «updates», tal com diuen els anglesos, que recullen l'actualització de temes que a vegades no trobem en llibres recents. Només el llibre que recull un acurat resum dels 25 anys de xerrades i excursions va trencar momentàniament aquesta darrera línia de publicacions.

Felicitem-nos, doncs, per aquesta dotzena publicació acompanyada d'uns excel·lents dibuixos del company Ferran de la Fuente. Seguim sens dubte pel bon camí.

EL CAÑÓN DEL SIL (Galícia)

Agustí Revilla

El riu Sil neix al port de Somiedo a la serralada Cantàbrica, en terreny lleonès; passa per Ponferrada i el Bierzo i, ja a Galícia, desguassa al riu Miño per Os Peares, poc abans de la ciutat d'Ourense. Té 228 quilòmetres de longitud i el seu potencial hidroelèctric és el més alt de tots els rius de la Península Ibèrica.

EL CAÑÓN DEL SIL

El Cañón del Sil és un accident geogràfic de 15 quilòmetres de longitud format per unes gorges pregones per les quals baixa el riu abans de desembocar en el Miño. És un Espai Natural de la Comunitat de Galícia en règim de protecció general que abasta una superfície de 5.961 hectàrees. Aquest espai està situat en el límit de les províncies de Lugo i Ourense. Pertany als municipis de Sober i Panton de Lugo al nord, i de Nogueira de Ramuin (bressol d'esmolets) i Parada de Sil d'Ourense al sud.

GEOLOGIA. L'origen d'aquestes gorges no és estrictament fluvial sinó tectònic. (Tectònica: part de la

geologia que estudia les deformacions, plegaments i falles de l'escorça de la terra i les forces internes que les originen). En el Quaternari es varen produir fractures que van trencar el terreny en dos blocs gegantins formant així el llit del riu. Posteriorment l'acció erosiva del cabal de l'aigua va anar enfonsant encara més aquest barranc i va causar forts desnivells (109 metres de fondària de les aigües del riu a Os Peares i 1.104 metres d'alçada a la Pena do Xastre). Les roques són principalment granítiques en les seves diferents varietats: miques, quarsites i granodiorites.

VEGETACIÓ. El clima és mediterrani, tot i que ens trobem a Galícia, i determina la vegetació que consisteix en sureres, arboços i alguna alzina. Els vessants de la riba dreta del riu, orientats al sud, i que gaudeixen de més hores de sol, són els aprofitats per als conreus, principalment de les oliveres i de les vinyes; aquestes apareixen estratègicament penjades en feixes. Aquestes vinyes varen ser plantades pels romans al segle I, posteriorment millorades pels monjos dels diferents monestirs, i en l'actualitat encara cultivades malgrat el desnivell de la muntanya; de tant en tant veiem unes vies que baixen gairebé en vertical fins arribar a la vora del riu

amb la finalitat de transportar el raïm amb vagonetes. Al vessant nord, a la riba esquerra, el més obac, existeix una abundant massa forestal de bosc atlàntic amb bedolls, roures i castanyers (la castanya és un ingredient molt utilitzat a la gastronomia ourensana com a crema, salsa o guarnició, i en la pastisseria com a element principal del *marron glacé*). Al costat del riu i dels rierols creixen els verns, freixes i avellaners.

FAUNA. En aquest ecosistema viuen més d'un centenar d'espècies de vertebrats.

Peixos: en les lleres dels rius habiten la truita comuna, la boga i l'espínós.

Amfibis: en les zones humides creixen la granota saltadora, el gripau i la salamandra.

Rèptils: en els roquissars prenen el sol la sargantana cendrosa, el

llargandaix verd i la serp d'aigua.

Aus: hi ha una gran quantitat d'espècies que donen vida al cañón del Sil al llarg de l'any. A l'hivern el corb marí gros es desplaça a pescar als embassaments de la zona; les merles també hi pesquen i canten. Als penya-segats rocallosos de difícil accés tenen els nius l'àguila daurada, l'àguila calçada, l'àguila marcenca, el falcó pelegrí i l'aligot vesper. Hi ha una important colònia d'orenetes daurades.

Mamífers. En aquests boscos conviuen el gat salvatge, la geneta i el senglar; a les coves es troba una espècie de ratpenat anomenada ratapinyada d'orelles dentades. Temps enrere també hi habitava l'ós bru (encara es poden veure ruscs envoltats de parets que els protegien de les visites d'aquests animals llaminers).

ITINERARIS



El «Cañón del Sil»

Hi ha molts camins i dreceres amb nivell de dificultat variada. Heus ací tres propostes:

1.- El recorregut més interessant i complet de la zona és el que voreja la riba esquerra del riu Sil, des del monestir de Santo Estevo fins al monestir de Santa Cristina. Són més de 22 quilòmetres. Aquest traçat unia antigament Santo Estevo amb Astorga (Lleó) i fou durant l'edat mitjana la principal via de comunicació entre els monestirs de la Ribeira Sacra. Aquest recorregut passa per diferents miradors naturals sobre el majestuós engorjat com ara els d'Albergueria, Cerrada i Vilouxe.

2.- Des de Os Peares, vorejant el marge esquerre del riu Sil per prendre l'anomenat Camino de la Barca. Aquest travessa denses castanyedes, arriba al monestir de Santo Estevo i després baixa fins a l'antic embarcador a la vora del riu.

3.- Des de Santo Estevo a Paradela, tornant per Cerderiñas, pel camí conegut com a «carreiro da amargura».

Un catamarà que surt de l'embarcador de Santo Estevo fa un recorregut fluvial de dues hores oferint una visió «des de sota» de les espectaculars parets nord i sud del *cañón*.

LA RIBEIRA SACRA

El Cañón del Sil està situat dins d'una comarca anomenada la Ribeira Sacra. La Ribeira Sacra comprèn una zona de 16.000 hectàrees i abasta una part del sud de la província de Lugo i una part del nord de la província d'Ourense, i se centra en els trams de confluència dels rius Miño i Sil.

S'anomena així perquè al segle VI van arribar-hi anacoretes que fugien de la ciutat per a dedicar-se a l'oració; van construir ermites i posteriorment monestirs, i van organitzar la vida religiosa i social d'aquesta comarca gallega.

Els monjos, ajudats pel clima benigne, varen desenvolupar i millorar el cultiu de la vinya, conegut des de l'època romana. Avui els vessants de les muntanyes i grans superfícies de les planes estan plens de vinyes perfectament integrades en el paisatge. Existeix la denominació d'origen *Ribeira Sacra* entre els vins de la qual ressalten els blancs d'*Albariño* i *Godello* i els negres de *Mencia*.

L'arquitectura dels seus monestirs i santuaris, els paisatges fluvials espectaculars, la grandiositat dels seus boscos de castanyers i roures, la varietat de rutes de senderisme, les diverses ofertes d'artesanía, tradició, cultura i gastronomia estan transformant la Ribeira Sacra en una important zona turística de l'interior de



Monestir de San Pedro de Rocas. Fotografia d'Agusti Revilla

Galícia.

ELS MONESTIRS

A la Ribeira Sacra hi ha 18 monestirs i moltes ermites romàniques. El poble de Ferreira celebra el primer diumenge de juny la festa del Romànic que cada any està dedicada a un dels monuments d'aquest estil que es troba a la comarca. Nosaltres vàrem visitar tres monestirs dels més representatius.

San Pedro de Rocas

Fundat al segle VI és el més antic de

la comarca. Té tres capelles excavades a la roca; el seu campanar amb espadanya s'alça sobre un penyal. Al costat hi ha la font de San Bieito també excavada a la roca, on acudeixen molts devots i hi llencen monedes demanant desigs al sant (malgrat haver-hi un rètol pregant de no llençar monedes de cèntim d'euro a la font ja que el coure és tòxic). Fou declarat monument historicoartístic l'any 1923.

San Estevo de Ribas de Sil

Benedictí. Declarat Bé d'Interès

Cultural l'any 1923. Voltat per boscos de castanyers i amb unes vistes impressionants sobre el cañón del Sil. Fundat el segle VI assolí la seva esplendor en el segle XII quan nou bisbes gallecs abandonaren les seves Seus per dur vida monàstica aconseguint fama de santedat. Té unes dimensions enormes. La façana és barroca. Al seu interior hi ha tres claustres. A l'altar de la capella absidal dreta hi ha una imatge de la Mare de Déu de Montserrat. Actualment està en obres amb la finalitat de ser convertit en Parador Nacional. Davant la façana es troba el cementiri que és causa de litigi entre els veïns del poble i els constructors; els veïns volen conservar-lo on està i ha estat sempre i els constructors volen canviar-lo de lloc ja que no ho consideren estètic per a la vista dels futurs clients.

Santa Cristina

Una construcció romànica enmig d'un frondós bosc de castanyers que l'amaguen; no el veus fins que no hi estàs a sobre. Fundat al segle IX, té planta de creu llatina, un meravellós rosetó gòtic, un claustre en forma de «L» i unes dependències monacals semiderruïdes però que estan essent reconstruïdes.

MÉS INFORMACIÓ

Galicia. Guía de espacios naturales.
El País – Aguilar. Desnivel. 2002
www.pangalaica.com/ribsacra/senderismo
www.xunta.es/conselle/cma
www.guiadeourense.com

*Monestir de
Santa Cristina.
Fotografia
d'Agustí Revilla*



EL FUTUR DE L'ANTIC MONESTIR DE SANT LLORENÇ DE SOUS

Jordi Amigó

L'itinerari a peu per l'Alta Garrotxa és excel·lent. Des de Maià de Montcal ens enfilem al veïnat de Segueró, dominat per l'omnipresent casa pairal del Noguer on perviu encara una de les poques plaques de la Generalitat Republicana que han sobreviscut fins avui. L'indret no

batega per la masia i l'església sinó perquè uns joves amb empenta han reconvertit l'antiga escola unitària en casa de turisme rural, per això perviu, fer viable el patrimoni o sucumbir. El trenet que surt de Besalú no arriba a la Mare de Déu del Mont, els vehicles privats emplen la pista fins al capdamunt i, ara per ara, guanyen la batalla al transport públic.

Deixem la pista i passem per davant de les cases i la capella de Falgars, més enllà el camí és



Monestir de Sous a l'actualitat. Fotografia de Jordi Gironès

flanquejat per unes alzines centenàries immenses i de seguit som a la font de Falgars. Al cap d'una hora som dalt de la Mare de Déu del Mont. Durant una bona estona en aquest vessant nord tenim a la dreta el Canigó nevad, en un dia que és senzillament meravellós. Des del Mont –convertit en un santuari verdaguerià amb els euros de l'aniversari del poeta mossèn Cinto– vam baixar per un petit corriol fins al monestir de Sant Llorenç de Sous, on dinàrem a tocar de la font dels monjos. El conjunt de dependències monàstiques presenta un estat força diferent al que tenia l'any 1984. Fa vint anys l'església romànica era totalment colgada i enrunada, el claustre cobert de bardisses, a la capella del XIX li faltava la teulada i moltes parts del recinte, a banda d'estar en runes, i era a punt de caure.

El conjunt arquitectònic és també un exemple de les diverses maneres que hem reservat a la societat civil per participar en la salvaguarda del patrimoni arquitectònic, per alguns una manera més de *fer país*. Com a d'altres llocs, els inicis van comptar amb l'empenta i la il·lusió de centres excursionistes que amb l'acció directa van aconseguir les primeres desembardissades que finalitzaven amb una bona paella d'arròs. Els camps de treballs voluntaris, promoguts per la Generalitat de Catalunya fins a l'estiu de 1994, van continuar la tasca però dins d'un

projecte de restauració arquitectònica i d'investigació arqueològica. La construcció d'una nova teulada de l'església del s.XIX va ser el primer pas, seguí l'excavació del claustre, de les tres naus de l'església romànica i d'algunes dependències exteriors. Els camps de treball aplegaven joves d'arreu, que sota la direcció de monitors i arqueòlegs iniciaven una estada on fer d'*Indiana Jones* –un heroi cinematogràfic de la fi dels vuitanta– era possible. Els camps van acostar milers de joves al patrimoni, i van aconseguir trans-metre uns valors de respecte envers *les pedres* difícils de vendre.

També hi hagué alguna escola que emprà el monument per omplir la seva setmana cultural. La desenrunada de zones del monestir, prèviament pactades o no, havia de servir als alumnes per *fer país* i adquirir *consciència* del valor dels monuments. En algun punt d'aquesta *conscienciació activa* es va perdre més d'un estrat arqueològic, i va quedar sense documentar més d'una estructura que ara serviria per establir l'evolució històricoarquitectònica de l'edifici i també d'aquell *país* que es volia fer.

Qui us clava aquest rotllo hi va arribar l'any 1988 formant part d'un equip d'arqueòlegs i monitors de joventut que teníem l'objectiu de reprendre la investigació arqueològica i històrica al monestir. Durant una colla d'estius (els mesos de juliol

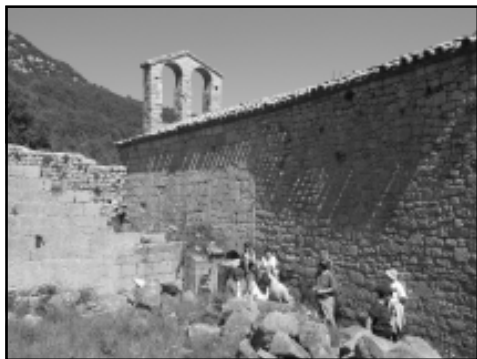
i agost), grups de 20 persones en torns de 15 dies, realitzaven excavacions arqueològiques al monument posant al descobert: el claustre, les tres naus de l'església romànica, el nàrtex d'entrada, i moltes dependències monacals. El 1994 s'havia determinat de forma prou precisa l'evolució bàsica del recinte: el cenobi s'havia constituït a partir d'una cel·la monàstica edificada entorn del segle X, al segle XII van aixecar l'actual església romànica llombarda de tres naus, i al XIII una galeria porxada a migdia que donaria pas al claustre anys després. El monestir benedictí tingué el seu millor moment durant el segle XIII i XIV coincidint amb l'expansió de la corona catalano-aragonesa per la Mediterrània. Al segle XV les coses havien canviat, a la crisi econòmica i les epidèmies, va afegir-s'hi una manca de vocacions monàstiques; així les coses, va ser impossible superar els efectes destructius del terratrèmol que va patir el monestir a l'entorn del 1420. A Sous van quedar-hi només dos monjos, i el cenobi restà gairebé abandonat. Durant els segles XVI i XVII els pocs monjos hi vivien reaprofitant antigues dependències que no havien quedat tan malmeses. L'església romànica va quedar enrunada i els oficis van traslladar-se a la capella, la qual, durant el segle s.XIX, va convertir-se en rectoral del municipi de Sous. A



Entrada al monestir. Fotografia de Jordi Gironès

finals del XIX, Mossèn Cinto Verdaguer va ser-hi coincidint amb la seva estada al santuari del Mont, cap placa ho recorda i les ajudes econòmiques de l'any Verdaguer s'han concentrat al capdamunt del Mont. Mossèn Cinto també dedicà part d'un dels seus poemes al monestir.

A principis del segle XX, l'església, consagrada a Sant Llorenç, realitzava el dia 10 d'agost la seva missa solemne. Durant aquell temps funcionava de cementiri parroquial de Sous, però l'abandonament del recinte monàstic, sense cap monjo d'ençà de les desamortitzacions,



Dins del recintes de Sous. Fotografia de Jordi Gironès

incrementà l'abandonament del lloc.

Finalitzada la guerra, l'abandonament de tota l'alta Garrotxa augmentà i a mitjans de segle XX el municipi de Sous va ser agregat al de Bassegoda, i tots dos termes van passar a l'Ajuntament d'Albanyà. Sous, que en determinades èpoques depenia del monestir de Sant Pere de Besalú, i amb la divisió territorial de Pau Vila a l'Alta Garrotxa, es va trobar de la nit al dia formant part de l'Alt Empordà, on encara pertany actualment.

Quan hem visitat les runes veiem que s'ha consolidat la galeria, però que aquesta no té teulada, que l'església romànica no té cap de les tres naus cobertes i percebem aquelles sensacions agradolces de l'abandonament, de l'obra deixada, i del projecte esgotat. Cap mena de retolació ens indica el que s'ha fet, on som i cap a on anem. A Besalú, a Figueres o bé al Mont no podreu

recollir cap díptic explicatiu del monestir benedictí de Sant Llorenç de Sous, i al darrer plànol comarcal de l'Alt Empordà que he llegit no hi apareix.

Després de la tramuntanada de l'any Verdaguer, potser li toqui el torn a l'antic monestir de Sous. Cobrir l'església, desbrossar la tanca i excavar la muralla que delimita el recinte farien més entenedor i viable el conjunt. Fer habitable l'antic mas amb estades de turisme rural retornarien la necessària presència humana a un lloc meravellós i estratègic per fer excursions a peu, amb bicicleta, amb quad, amb 4 x 4 o a cavall per l'Alta Garrotxa. La reconversió de moltes cases de pagès per part de parelles joves està aconseguint invertir la tendència al despoblament. El cenobi benedictí serà sempre un mirador esplèndid de l'Empordà, del Pla de l'Estany i de la Garrotxa.

El patrimoni només viurà si entre tots plegats: propietaris, administració, operadors turístics, arqueòlegs, arquitectes i un llarg etcètera el fem viable i per això l'hem de fer competitiu. Reconvertir-se o desaparèixer.

RECORDANT ELS VELLS COMPANYS

Maria Lluïsa Sanz

Ens ha deixat l'Emília Guàrdia que a principi dels 80 —quan vaig arribar a la SEAS— formava part d'aquell nombrós grup d'excursionistes veterans que venien a les excursions d'autocar.

No oblidaré mai el seu tarannà fort i decidit al davant de qualsevol situació, així com la seva subtileza quan conversava. Les seves últimes activitats per a la SEAS varen ser les seves col·laboracions en la preparació d'entrepans a les primeres Caminades Populares. Després ella mateixa ens va posar al corrent de la seva incapacitat per poder seguir col·laborant. Recordo el seu desig que l'anéssim a veure. No oblidaré mai l'Emília, per tantes raons, persona tan entranyable per als socis de la SEAS.

La desaparició de l'Emília evoca en la meva memòria la d'alguns amics que caracteritzaven aquell grupet de veterans que ens han anat deixant en els darrers anys.

La Mercè Piquet, sempre somrient i amb la seva filmadora a punt per captar els paisatges i llocs més bonics de l'excursió, els quals després en el tradicional *Sopar de la SEAS* feien la competència als treballs d'en Lluís Ramban.



L'Emília Guàrdia

L'Emili Boté i senyora. Aquest home era com una «guia Michelin»; coneixedor dels millors llocs on menjar bé. Més d'un cop, quan el temps era dolent, vaig anar amb ells a fer turisme i a dinar junts. El recordaré sempre amb la seva mirada i el seu somriure murri preguntant-nos en arribar a l'autocar: *què nois, com ha anat?*

En Joan Gironès pare. Amb la seva menuda i simpàtica figura i el seu caminar lleuger. Molts cops, quan pujava a l'autocar, em deia: *vine, seu al meu costat*. El recordo especialment pujant al Pedraforca en una excursió de veterans als seus 71 anys.

En Jordi Cardona, destacat santjustenc, qui sempre ens preguntava: *què feu la gent d'Esplugues?* i m'esperonava a fer-hi activitats. Anar caminant al seu costat al llarg del camí era aprendre una nova lliçó.

L'Antonio, marit de la Ivon, sempre de bon humor amb el seu bonic bastó i la bota de vi sempre a punt, la qual m'oferia dient-me: *toma Maria Luisa un trago que esto reanima.*

El senyor Joan Mercadal que no sempre feia l'excursió llarga i del qual recordo que en una excursió a Montgrony, la qual se'ns va complicar força, no s'ho va passar gaire bé.

La senyora Rosita, dona d'en

Magí Campreciós, sempre alegre i somrient. L'acollidora i simpàtica Loreto Xarles, dona d'en Sebastià Farràs...I més jove que tots els companys esmentats, Josep Maria Lafuente que ens va deixar sobtadament fa pocs anys. Poc m'imaginava que després de pujar al Costabona no el tornaria a veure més.

A tots ells els recordo amb afecte.

PROJECCIÓ SOBRE EL K2

El proppassat 5 de març a les 8 del vespre, vam programar la projecció del documental «Expedició Magic Line al K2» gràcies al patrocini de Finques Amat.

L'acte es va desenvolupar a la Sala Cinquantenari de l'Ateneu amb un èxit d'assistència que ens va sorprendre a tots plegats. Hi comptàrem 120 persones, les quals van seguir amb molta atenció les imatges impactants de l'expedició i les explicacions que ens anava donant Jordi Tosas, qui va venir com a representant de l'equip disculpant Jordi Corominas que no va poder ser-hi present per causes forçoses.

Actes com aquests, amb una participació tan alta, no hi ha dubte que ajuden molt a donar-nos a conèixer com a entitat dins l'àmbit del nostre poble.



Piràmide el K2

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 7 de març de 2005

— Enguany també es confirma l'excursió al Pirineu, la qual tindrà lloc els dies 9 i 10 de juliol. Serà a la vall d'Estós assolint el Perdiguero amb una excursió alternativa a Batisiells i estanys d'Escarpinosa i Parramó. les places seran limitades.

— En aquesta reunió es revisen els temes tracts a la darrera Assemblea amb la finalitat d'endegar els encàrrecs fets a la Junta.

— Donat que l'Ateneu ja ha circulat, a través del banc, els rebuts dels socis que també ho són de la SEAS, sense tenir en compte els augments de quota decidits a la nostra assemblea, es decideix enviar una circular als socis demanant-los que facin efectiva la diferència no cobrada en el moment en què recullen el llibre «La masia» ja sigui a la Festa del Llibre o qualsevol dimarts de 8 a 9 del vespre.

— A la reunió es comenta el tema del controvertit *Pla Caufec*, important urbanització prevista al peu de Sant Pere Màrtir i a la veïna Esplugues, el qual pot comportar un greu atemptat a Collserola per l'impacte que representarà a causa del seu volum. Es decideix fer costat a les iniciatives que s'enduguin des dels col·lectius d'Esplugues en defensa d'aquesta muntanya.

— S'acorda fer un acte de

presentació del llibre d'Isidor Cònsul «En el nom del pare». L'acte tindrà lloc el dia 20 de maig i serà presentat per Joan Margarit.

Reunió del 4 d'abril de 2005

— A la reunió es llegeix l'escrit que ens han fet arribar les filles de l'Emília Guàrdia, que recentment ens ha deixat. S'acorda fer-los arribar el condol en nom de la SEAS.

— Es decideix no fer el curset de fotografia suggerit a la darrera assemblea perquè la secció de Cultura de l'Ateneu ja n'ha organitzat un que comença de seguit.

— Es revisen tots els detalls de la parada que la SEAS muntarà a can Ginestar, durant la Festa del Llibre del proper 24 d'abril, i en la qual serà presentat el llibre «La masia».

— Durant la reunió es donen els darrers detalls sobre la Marxa de Regularitat que tindrà lloc als entorns dels cingles de Vilanova de Sau i Sant Pere de Caserres (Osona).

— Considerant que ja s'acosten dues activitats importants, es comencen a revisar aspectes del Concurs Fotogràfic i de la Caminada Popular. En el primer cas per trobar una solució definitiva pel tema de l'emmarcat de les fotografies i en el segon per decidir el regal que es donarà tenint en compte que es tracta ja de la desena edició.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVIII, núm. 258

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Presentació del nou llibre «La masia» durant la Festa del Llibre a can Ginestar. Fotografia de Lluís Ramban	
Calendari	464
Editorial: les publicacions de la SEAS	465
El «Cañón del Sil», per Agustí Revilla	466
El futur de l'antic monestir de St. Llorenç Sous, per Jordi Amigó	471
Recordant els vells companys, per Maria Lluïsa Sanz	475
Informació de la SEAS	476

Amb la col·laboració de:



Ajuntament de
Sant Just Desvern



CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64



DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52



FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03



FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59



LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 258 – Maig-juny 2005